

Măsura frumosului

Nu prea avem prilejul să vedem la București producții ale teatrelor minorităților, în afara Festivalului Național. Prezența în capitală a Teatrului de Stat "Csiky Gergely" din Timișoara avea deci toate motivele să stârnească interesul publicului. Cu atât mai mult cu cât spectacolul anunțat, *Lorenzaccio* de Alfred de Musset, era pus în scenă de Victor Ioan Frunză, deoarece toate creațiile sale, izbutite sau nu, sunt ferite de gustul leșios al mediocrității. Montările lui Victor Ioan Frunză surprind, intrigă, plac ori sunt respinse cu frenezia. Și, în orice caz, nu pot fi uitate cu ușurință. Între altele, și pentru că, într-o vreme când lipsa banilor face ca teatrele să se îndrepte spre producții mici, care presupun cheltuieli puține, regizorul găsește, nu se știe prin ce minune, resursele necesare să poată lucra în decoruri somp-

tuose, cu desfășurări de trupe, pe scenele în a căror fosă se află, mai întotdeauna, o coșcogeamite orchestră. Baroce, spectacolele lui iau ochii, dar nu întotdeauna ne și rămân în suflet.

Mărturisesc că *Lorenzaccio* m-a dezamăgit, și nu pentru că ar fi fost lipsit de calitate. Din păcate, lucrurile sunt amestecate.

Piesa lui Musset, romantică, în care se vorbește cu patos despre degenerarea unei civilizații (amintind cumva de *Satyricon*, pe care Victor Ioan Frunză l-a montat mai de mult la secția română a Teatrului Național din Târgu-Mureș), mi se pare desuetă, pentru o lume greu de convins, azi, cu monologe interminabile, cu tirade patetice.

Decorul (semnat de Adriana Grand) este mai puțin sofisticat decât cele cu care ne-a obișnuit scenografa în alte

realizări; un punct de atracție îl constituie statuile supradimensionate care semnifică opulența unei lumi gata să se prăbușească. Costumele sunt frumoase, cu luciri de sidef.

Muzica, învăluitoare, lascivă pe alocuri, interpretată *live* de orchestra așezată în fosa de la "Rapsodia" (unde s-a desfășurat reprezentația), acompaniază plăcut desfășurarea unor scene; uneori, însă, devine redundantă. Imaginile sunt de o plastică deosebită, dar nu emoționează.

Nu am înțeles de ce s-a încercat animarea tiradelor prin unele gesturi cel puțin bizare ale interpreților (rotirea tumultuoasă a capului care face ca pletele să ia forma unor elice). Și asta a dus la lungirea reprezentației, care oricum suferă de multe "burți".

Ceea ce cred că lipsește acestui spectacol este măsura.

Marinela Tepuș

foto: Ilvovsky Béla